

Mijn stemming slaat steeds vaker om...Het besef dat het weer komt opduiken, maakt mij radeloos. De woede en de omstrengelende angst. Ik probeer het weg te drukken. Maar mijn wraaklust drijft en bezinkt niet. Als een drenkeling klamp ik me vast aan mijn gedachtenspinsels. Mijn rancune zoekt een uitweg, alleen ik weet wanneer dit stopt! Uiting van wrok, het is de enige manier om het verleden te achterhalen.

Het is wat mij betreft duidelijk, de psychiater had gelijk! Na al die jaren van ontkennen geef ik het toe, een geweten heb ik niet! Eigenlijk heb ik niets, omdat ik het verschil niet meer kan zien tussen goed of kwaad. Ik voel weinig empathie of berouw, maar het verdriet vreet en daar wil ik van worden verlost. De vrees om te verliezen. Slechts mijn schaduwkant beschermt.

Rechercheurs

Rob Geerts & Fons Jansen

1

Het is stil in de researchkamer. Rob Geerts tikt met zijn pen op de stapel paperassen. Zijn zitvlees zeurt, te lang heeft hij in dezelfde houding gezeten. Hij gaapt en zijn ogen beginnen te tranen. Het is de warmte die hem nekt, de benauwde lucht die in de kleine ruimte blijft hangen. Hij kijkt naar de foto's die op het whiteboard hangen, naar de zinnen die er niet meer toe doen. Hij staat op en rekt zich uit, langzaam loopt hij naar de wand. Met een bordenwisser veegt hij de zinnen weg.

‘We beginnen opnieuw. Haar ouders zijn gehoord, de burens weten van niets. Haar werkgever dacht dat ze een bacteriële darminfectie had opgelopen.’

Met een rode marker noteert hij vragen die al dagen in zijn hoofd ronddolen. Rood staat voor leidend motieven die voorrang krijgen. Directe verzoeken die worden onderzocht en sturend zijn. Vraagstukken die bepalend zijn. Hij zet de blokletters dik aan en leest de tekst hardop voor. Zijn collega rechercheur Fons Jansen luistert, maar ook hij wordt er niet veel wijzer van.

‘Geerts, het tijdstip van overlijden komt dus niet overeen met de ziekmelding en het Whatsapp bericht! Wie heeft

haar ouders op het verkeerde been gezet?

Wie heeft haar mailaccount gehackt?’

Rob accentueert het vraagteken door er een vette punt onder te plaatsen.

‘We zitten op een dood spoor.’ Geen enkele aanwijzing en geen getuige.’ Zijn stem klinkt nors, hij baalt.

‘Heb jij nog een ingeving?’

Rechercheur Jansen zucht en schuift zijn bureaustoel naar achteren. Hij kijkt naar buiten, het is prachtig weer. Toch kun je al zien dat de herfst zich aankondigt, het blad aan de bomen oogt minder groen. Het is een te warme zomer geweest. Je kan het zien aan het gele gras, het snakt naar water. ‘Nee, we hebben iets over het hoofd gezien. Dat kan niet anders, Geerts.’

Rob Geerts bolt zijn wangen en blaast langzaam uit.

‘We hebben niet iedereen in de flat gesproken. De hele buurt nog niet uitgekamd.’

‘We hebben nog geen grip op deze zaak.

Het verband nog niet ontdekt.’

‘Het komt door de vakantieperiode. Een hoop studenten en flatbewoners waren niet thuis.’

‘Ja, die zijn ondertussen weer terug.’

Jansen voelt zijn smartphone trillen in zijn colbert.

‘Shit. Het geluid staat weer uit.’

De laatste tijd vergist hij zich vaker, hij kan maar niet wennen aan zijn nieuwe mobiel.